

Een tweede punt is de *arbitrage*. De Maatschappij en het A. M. F. staan tegenover elkaar als gelijkgerechtigde contractanten. Wie durft de billijkheid betwisten, dat bij geschillen niet een van beiden den doorslag geeft, maar het punt in kwestie onderworpen wordt aan arbitrage?

Een derde punt is het *niet toelaten van niet-leden der Maatschappij*. Het feit, dat het A. M. F. zich tot de Maatschappij wendt om te contracteeren, sluit feitelijk een toegeven aan den eisch reeds in. Toch zal het hoofdbestuur der Maatschappij hierop uitzonderingen toelaten, indien namelijk een goede geneeskundige verzorging van de fondsleden zulks eischt.

Het honorarium, dat gevraagd wordt, is zóó, dat het hoofdbestuur der Maatschappij zich eenparig vóór de billijkheid van dit honorarium uitgesproken heeft. Dit voor hen, die nog eenig vertrouwen hebben in de gezindheid der Nederlandsche geneesheeren in het algemeen. Ten overvloede zij nog vermeld, dat het gevraagde nog blijft beneden hetgeen de ziekenfondsgeneesheeren meenen, dat bij het in werking treden van de ziekte wet als *minimum*-honorarium moet worden geëischt, terwijl wij hier te doen hebben met een kapitaalkrchtig fonds, waarvan de leden een hoog loon ontvangen, in een streek, waar volgens een pas gepubliceerd onderzoek de levensstandaard hooger is dan ergens in het geheele land.

Tegen het laatste en vijfde punt, *gelijktijdige regeling der specialistische hulp*, is nimmer eenig bezwaar vernomen.

Tegen geen van de vijf punten kunnen billijke bezwaren te berde gebracht worden. Wat er over geschreven wordt, raakt slechts bijkomstige punten. Tijd en lust beletten praktizeerende geneesheeren ten eenenmale diep in te gaan op allerlei aantijgingen en onjuiste voorstellingen. Wij blijven eenvoudig onze taak als geneesheeren vervullen. De tijd is onze bondgenoot.

De contract-commissie:

H. J. BECKERS, Beek, *voorzitter*.

A. L. M. MUSKENS, Maastricht, *secretaris*.

F. H. J. STOFFELS, Brunssum.

G. J. F. BUYSRÖGGE, Simpelveld.

R. SONNEN, Echt.

J. F. H. HOYNG, Roermond.

DE WAARHEID IN ZAKE RUINEN.

In antwoord op het artikel van collega BICKER CAARTEN wil ik het volgende bekend maken. Waar is, dat de bevolking van Ruinen mij op de meest ondubbeldzinnige wijze haar vertrouwen heeft geschonken en, ondanks al het geïntrigeer, blijft schenken. Zeggen de meer dan 220 handteekeningen van hoofden van gezinnen te Ruinen op de lijsten, die op verzoek van den afdeulingsraad Meppel en Omstreken alhier rondgingen, en welke lang niet alle inwoners, en ook niet geheel Ruinen, bereikten, dan niets?

Onjuist is, dat de inwoners van Ruinen in groote getale hulp zoeken bij andere artsen en dat thans vier artsen in Ruinen praktizeeren. Dit betreft slechts een paar wanbetalers te Ruinen, die niet langer bij mij durven komen, en de klandizie aan een ander gunnen. Wie heeft daarvan verlies?

Waar is, dat noch de burgemeester van Ruinen, wiens huisarts ik ook steeds was, en met wien ik steeds in de beste, haast ideale verhouding heb verkeer, noch de wethouders, noch een der raadsleden op mijn pertinente vragen destijds aan elk afzonderlijk gedaan vóór de bewuste vergadering ook zelfs maar de geringste aanmerking hadden of gehad hadden over mijn werkzaamheid als arts. Dat de burgemeester mij schriftelijk bevestigde, dat ik mijn betrekking als gemeentegeneesheer heb waargenomen, met de meeste nauwgezetheid en tot volle tevredenheid van de tot deze betrekking behorende patiënten.

Onjuist is, dat in Ruinen niet meer dan 10 „gemeentearmen” zijn, en er niet meer te doen is dan doodschouw en vaccinatie. Verder, dat de burgemeester mij geruimen tijd van te voren zou hebben gewaarschuwd, „dat het zóó niet langer ging”

Waar is, dat collega BICKER CAARTEN alles heeft beproefd, en blijkbaar nog doet, om mij uit Ruinen weg te krijgen. Aangezien dit in flagranten strijd is met de bij herhaling duidelijk uitgesproken wenschen van Ruinen's inwoners, voldeed ik daaraan niet.

Onjuist is, dat men in Ruinen reikhalzend uitziet naar een anderen arts, en dat collega BICKER CAARTEN grondige kennis heeft van Ruinen.

Waar is, dat mij bij inzage ten kantore van den secretaris der Gezondheidscommissie te Meppel op 26 November 1919 van de gevoerde briefwisseling van dit lichaam met Ruinen bleek, dat niets bestond, doch dat een week daarna ter vergadering kwam het lid R. TEN KATE, Ruinen's dominé, en dat van dit oogenblik af op eens bestond het „ingestelde onderzoek” en „alle schuld” aan mij lag, volgens de vroeger geplaatste advertentie d.d. 6 December 1919. Was dit de dankbaarheid voor de kosteloze verlossing in Ruinen's pastorie?

Den 7den December 1919 begaf ik mij naar Meppel, doch collega LINGMONT gaf, wèl thuis zijnde volgens zijn vrouw, „niet thuis”.

Aangezien ik in het uitgestrekte Ruinen steeds een zeer drukke en vermoeiende praktijk had en nog heb, zeer vele nachten of in het geheel niet thuiskom of slechts voor een klein deel, aangezien ik een buitengewoon groot aantal verlossingen deed, soms zelfs 6 à 7 per week, en daaronder verschillende buitengewoon moeilijke en tijdroovende, terwijl ik in den tijd van de Spaansche griep te Ruinen het sterftecijfer buitengewoon laag kon houden tegenover de naaste omgeving, zij het dan ook, ten koste van buitengewoon zwaren arbeid, lust het mij niet verder op het schrijven van collega BICKER CAARTEN in te gaan.

Ruinen, 1 Februari 1920.

J. DOETS D.ZN.

FONDS VOOR DE KLINIEK VAN PROF. VON EISELSBERG TE WEENEN.

De commissie bestaande uit de heeren KOCH, LAMÉRIS en ondergeteekende, die per circulaire en mededeeling in het *Tijdschrift voor Geneeskunde* hun ambtgenooten oproepen tot het geven van bijdragen voor bovengenoemd fonds, was zoo gelukkig de som van f 6038.95 voor haar doel te ontvangen. De beschikbare ruimte in dit *Tijdschrift* verbiedt, de gevers met hun initialen hier te noemen, zoodat ik mij moet beperken tot de mededeeling, dat de commissieleden voornoemd resp. f 1915.—, f 2348.95 en f 1775.— ontvingen. Op f 19.40 onkosten na kon de geheele som voor het gewenschte doel worden besteed.

In overleg met prof. VON EISELSBERG konden hem per Roode-Kruis-trein, op 15 Januari van Rotterdam vertrokken, 38 colli toegezonden worden, bevattende eieren, boter, cacao, kussensloopen, handdoeken, beddelakens en hechtmateriaal. Een partij kaas zal nog nagezonden worden. Het kleine onbesteede saldo zal de commissie een bestemming geven, zoodat het ten goede der Weener zieken komt.

De commissie brengt bij deze hartelijk dank aan allen, die haar in staat stelden, hulp te verleenen, die volgens ingekomen dankbare brieven zeer gewaardeerd wordt.

Amsterdam,

29 Januari 1920.

Namens de commissie,

J. ROTGANS.

DE PLICHT OM ZIEKTEN TE VOORKOMEN.

Het is wellicht goed, dat ook een geneesheer der algemeene praktijk zijn meening zegt over het onderwerp: Bestrijding der geslachtsziekten. Mij is het ééns in mijn leven gebeurd, dat ik een heer, die mij 'snachts raadpleegde, nadat hij zich aan besmetting had blootgesteld, verwees naar den specialist voor geslachtsziekten. Door het lezen van het stuk van prof. VAN RIJNBEEK is het mij thans duidelijk geworden, dat ik, door zoo te handelen, in de eerste plaats den collega-specialist beleedigd heb, en dat ik den geneeskundigen stand nadeel heb toegebracht. Ik wist, dat deze collega-specialist, zonder op zijn nachtrust te letten, veel en goed werk verrichtte — ook